

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudce Zdeňka Kühna a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Ch. I-Ch.**, zast. JUDr. Josefem Moravcem, LL.M., advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. J. K.**, zast. JUDr. Vladimírem Rottem, patentovým zástupcem se sídlem Vinohradská 37, Praha 2, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 5. 3. 2012, čj. O-219825/D73809/2011/ÚPV, v řízení o kasační stížnosti předsedy žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2015, čj. 8 A 56/2012-40,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2015, čj. 8 A 56/2012-40, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 11. 2011, čj. O-219825/D008623/2011/ÚPV, podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, zrušil na návrh osoby zúčastněné na řízení, s účinky *ex nunc*, mezinárodní kombinovanou ochrannou známkou č. 606077 ve znění „KK“, jejímž vlastníkem je žalobce:

[2] Důvodem pro zrušení této ochranné známky byla skutečnost, že žalobce neprokázal, že byla řádně užívána v pětiletém období před podáním návrhu na její zrušení pro výrobky, pro něž byla zapsána, a její neužívání řádně neodůvodnil. Žalobce též nepředložil dostatečné důkazy o tom, že by nemohl ochrannou známku užívat.

[3] Rozklad žalobce předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 5. 3. 2012, čj. O-219825/D73809/2011/ÚPV, zamítl a napadené rozhodnutí žalovaného potvrdil.

[4] Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud především uvedl, že žalovaný porušil zásadu volného hodnocení důkazů, neboť jednotlivé důkazy hodnotil pouze odděleně a nikoli ve vzájemných souvislostech. Přisvědčil žalobci, že v řízení před žalovaným prokázal užívání ochranné známky na území České republiky, jelikož jím prokazovaný dovoz oříšků z Čínské lidové republiky pod shora uvedenou ochrannou známkou nelze považovat pouze za symbolické užívání této známky, jak dovodily správní orgány. Žalovanému vytkl, že nepřihlédl k převodu části podniku společnosti ATOS BOHEMIA, s. r. o., jejímž společníkem byl žalobce, na společnost ALIKA, a. s., na níž má účast osoba zúčastněná na řízení. Tato skutečnost žalobci znemožnila užívání ochranné známky a představovala tudíž ve vztahu k nutnosti řádného užívání ochranné známky liberační důvod. S odkazem na judikaturu Soudního dvora EU městský soud uvedl, že se žalovaný měl zabývat otázkou, zda v případě žalobce nebyla dána „*sebemenší překážka*“ nezávislá na vůli žalobce, „*kteřá by postačovala k odůvodnění neužívání napadené mezinárodní barevné kombinované ochranné známky č. 60677A ve znění „KK*“. Jelikož tak neučinil, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[5] Předseda žalovaného (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti proti tomuto rozsudku předně uvedl, že městský soud vycházel z údajů, které nejsou obsaženy ve správním spisu, a provedl dokazování, o němž účastníci řízení nebyli vyrozuměni; vycházel totiž z výroční zprávy společnosti ALIKA a dalších údajů zjištěných z obchodního rejstříku.

[6] Dále označil „*tvrzení obsažená v odůvodnění rozsudku za natolik protichůdná, že z rozsudku ani nelze seznat právní názor*“, jímž by měl být v dalším řízení vázán. Městský soud jej navíc tím, že provedl další důkazy bez vyrozumění účastníků, zavázal k respektování důkazů, které „*nebyly součástí správního spisu, nebyly předmětem žaloby a z nichž nevyplývá pro danou věc nic, na základě čehož by bylo možno dojít k závěrům odlišným, než které správní orgán zaujal v napadeném správním rozhodnutí*“.

[7] Stěžovatel se rovněž domnívá, že pokud městský soud zdůraznil hodnocení důkazů ve vzájemných souvislostech, aplikoval ve věci mylně úpravu § 34 zákona č. 71/1967 Sb., jehož účinnost však skončila 31. 12. 2005. Nadto „*z napadeného správního rozhodnutí vyplývá, že jakkoli je prokázána dodávka 41 tun burských oříšků, není prokázáno, zda tato dodávka byla označena ochrannou známkou. Ochrannou známkou bylo opatřeno 6 kusů obalů na dodávku dobromady 750 kg zboží, tedy množství zcela marginální*“.

[8] Stěžovatel nesouhlasí s městským soudem v tom, že by měl zohledňovat „*okolnost, že žalobce jako uživatel starší známky toleroval přihlášku mladší podobné známky*“. Pasivita vlastníka ochranné známky nemůže dle stěžovatele být liberačním důvodem pro zachování ochranné známky. Stejně tak jím nemůže být ani skutečnost, že se na trhu vyskytuje shodné zboží

pokračování

označované konkurenční podobnou známkou. Stěžovatel se neztotožnil ani s pojetím nabízení známky třetím osobám ke koupi nebo k uzavření licenční smlouvy coby užívání známky.

[9] V závěru kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že právní názor, který zaujal městský soud, je „*nesrozumitelný, liší se od přijaté judikatury v obdobných věcech, přičemž soud zjevně překročil meze rozsahu přezkoumání*“. Postup, k němuž městský soud žalovaného zavázal, je dle názoru stěžovatele „*v rozporu s recentním právem, podle něhož je na vlastníku ochranné známky, aby prokázal, že známku řádně užíval, popřípadě uvedl důvody, které jsou ve smyslu aplikovatelné judikatury relevantní pro neuzívání známky*“.

[10] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti v první řadě zopakoval dle jeho názoru klíčové závěry městského soudu, s nimiž se ztotožnil. Zdůraznil roli společnosti ALIKA v celé věci, kterou žalovaný dostatečně nezohlednil. Právě v důsledku nekalosoutěžního jednání společnosti ALIKA, která odmítla s částí podniku společnosti ATOS BOHEMIA nabyt i ochrannou známku stěžovatele a která následně prostřednictvím členky svého statutárního orgánu přihlásila konkurenční ochrannou známku, nemohl žalobce ochrannou známku užívat.

[12] Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[13] Osoba zúčastněná na řízení vyjádření ke kasační stížnosti nepodala.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti a předpoklady věcné projednatelnosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná pověřený zaměstnanec s právníkem vzděláním (§ 105 s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti poté posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom, že by napadené rozhodnutí či řízení jeho vydání předcházející trpěly vadami, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[15] Kasační stížnost je důvodná.

III.A K námitce nesrozumitelnosti rozsudku městského soudu

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval pouze obecně formulovanou námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu z důvodu jeho nesrozumitelnosti, jejíž důvodnost by sama o sobě postačovala k jeho zrušení. Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je typicky takové rozhodnutí, z něž nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, čj. 6 Ads 17/2013-25). Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by napadené rozhodnutí městského soudu takováto pochybení obsahovalo. Městský soud

přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s námitkami účastníků řízení se řádně a srozumitelně vypořádal, přičemž vyslovil jasný právní názor, jímž stěžovatele ve vztahu k dalšímu řízení zavázal. Zcela jinou otázkou je, zda soudem vyslovený právní názor vychází ze zjištění, která soud učinil procesně bezvadným, tj. zákonu odpovídajícím způsobem, a zda jde o právní názor souladný s hmotněprávní úpravou projednávané věci.

III.B K námitce, dle níž městský soud neprovedl důkaz, z něhož vycházel, a neumožnil účastníkům řízení se k němu vyjádřit

[17] Nejvyšší správní soud však přisvědčil námitce, dle níž městský soud neprovedl důkaz, z něhož vycházel, a neumožnil tak účastníkům řízení se k němu vyjádřit.

[18] Z rozsudku městského soudu i ze soudního spisu vyplývá, že žalobce i žalovaný byli ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. vyzváni, aby se ve lhůtě dvou týdnů vyjádřili, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez nařízení jednání. Žalobce ani žalovaný se k uvedené výzvě nevyjádřili; městský soud tedy presumoval jejich souhlas.

[19] Z odůvodnění napadeného rozsudku dále plyne, že městský soud významným způsobem argumentačně vycházel mimo jiné z Výroční zprávy společnosti ALIKA, a. s., za fiskální rok 2006, kterou opatřil z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Brně. Tato listina však není součástí správního spisu a správní orgány ji tedy ve správním řízení nemohly zohlednit.

[20] Ustanovení § 77 odst. 1 s. ř. s. stanoví, že *[d]okazování provádí soud při jednání*. Pokud je ve věci nutno provést dokazování, je soud povinen jednání nařídit, a to i tehdy, jsou-li jinak splněny podmínky pro rozhodování bez nařízení jednání dle § 51 s. ř. s. Opačný postup představuje porušení zásady ústnosti, veřejnosti a přímosti soudního řízení, jímž odpovídají práva účastníků řízení zakotvená v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[21] Městský soud tedy tím, že vycházel z Výroční zprávy společnosti ALIKA, a. s., za fiskální rok 2006, aniž by ji provedl jako důkaz při jednání, porušil § 77 s. ř. s. a zatížil tak řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 3 Azs 103/2005-76). Takové pochybení nemohl městský soud zhojit ani poukazem na veřejnou dostupnost zmíněné listiny v obchodním rejstříku. Účelem povinnosti soudu nařídit k provedení důkazů jednání totiž není jen zajištění práva účastníků řízení seznámit se s těmito důkazy, ale též jejich práva se k prováděným důkazům vyjádřit.

[22] Na uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že městský soud závěrem svého rozsudku označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Uvedené ustanovení sice umožňuje zrušit rozhodnutí správního orgánu bez nařízení jednání, avšak v takovém případě nelze zároveň provést vlastní posouzení věci. Městský soud ovšem v odůvodnění svého rozsudku rozhodnutí stěžovatele přezkoumal z hlediska věcných námitek žalobce, což vede k závěru, že napadené správní rozhodnutí za přezkoumatelné ve skutečnosti považoval.

III.C K námitce, dle níž žalobce neprokázal řádné užívání ochranné známky

[23] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, dle níž žalobce řádné užívání ochranné známky, resp. řádné důvody jejího neužívání, neprokázal.

pokračování

III.C.1 Shrnutí skutkového stavu

[24] Ze spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalovaný na základě návrhu osoby zúčastněné na řízení ze dne 7. 2. 2011 zahájil řízení o zrušení české části mezinárodní barevné kombinované ochranné známky č. 606077 ve znění „KK“ z důvodu podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, neboť napadená ochranná známka nebyla v České republice v období pěti let před podáním návrhu řádně užívána.

[25] V řízení o zrušení ochranné známky předložil žalobce k prokázání řádného užívání ochranné známky tyto důkazy: e-mailovou korespondenci mezi žalobcem a společností ALIKA, a. s., týkající se nabídky převodu ochranné známky ve znění „KK“ při prodeji společnosti ATOS BOHEMIA, s. r. o. (doklady č. 1, 3, 4 a 5); e-mailovou korespondenci mezi žalobcem a společností PISTACHIO, a. s., ohledně nabídky převodu ochranné známky „KK“ posledně uvedené společnosti (doklad č. 2); fakturu ze dne 29. 3. 2006, na níž je jako dodavatel „pražených a solených jader burských oříšků“ uvedena společnost Qingdao Jinhao Foodstuffs Co. Ltd. a jako odběratel společnost ATOS BOHEMIA, s. r. o., a nákladní list ze dne 29. 4. 2004 (doklad č. 6); fakturu ze dne 5. 4. 2006, na níž je jako dodavatel „pražených loupaných burských oříšků, ze sklizně 2005, původem ze Shandongu“ uvedena společnost Qingdao Yijia Light Industrial Products I/E Co. Ltd. a jako odběratel společnost ATOS BOHEMIA, s. r. o., a nákladní list (doklad č. 7); 6 ks plastových pytlů opatřených červeno-žlutým označením „KK“ a nápisy „pražené a loupané burské oříšky (roasted and blanched peanuts), 12,5 kg, výrobce: Linyi Quli Kernel Food Stuffs Co., Ltd., Linyi City, ShanDong, Čína, datum výroby: 21. 02. 2006, datum spotřeby: 21. 11. 2006, distributor: Atos Bohemia, s.r.o., Malé Svatoňovice, ČR“ (doklad č. 8); a prohlášení advokáta JUDr. Zdeňka Rudoleckého ze dne 15. 9. 2011, vystupujícího jako účastník jednání vedeného v průběhu roku 2006 mezi společnostmi ATOS BOHEMIA, s. r. o., Malé Svatoňovice, a ALIKA, a. s., Klenovice na Hané (doklad č. 9).

[26] Žalovaný i stěžovatel uvedené důkazy zhodnotili tak, že neprokazují řádné užívání ochranné známky v období pěti let před podáním návrhu na její zrušení. Shodně uvedli, že předmětná ochranná známka je zobrazena pouze na dokladu č. 8 (plastových pytlích). Údaje na těchto pytlích navíc nekorespondují s údaji na předložených fakturách. Zejména však nelze v případě potravin hovořit o řádném užívání v podobě prokázané distribuce 75 kg burských oříšků, navíc za situace, kdy žalobce neprokázal, že se zboží označené jeho ochrannou známkou prodávalo na území České republiky.

[27] Žalobci se dle názoru správních orgánů nepodařilo prokázat ani řádný důvod neužívání ochranné známky, za nějž nelze považovat odkoupení části podniku společnosti ATOS BOHEMIA, s. r. o., společností ALIKA, a. s., ani pozdější zápis ochranné známky podobné žalobcově ve prospěch členky představenstva posledně uvedené společnosti, proti kterému žalobce nepodal námitky.

III.C.2 Obecná východiska

[28] Ustanovení § 31 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách stanoví, že žalovaný zruší ochrannou známku v řízení zahájeném na návrh třetí osoby, jestliže *ochranná známka nebyla po nepřetržitou dobu 5 let řádně užívána pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána, a pro neužívání neexistují řádné důvody; k užívání, které bylo zahájeno, popřípadě, v němž bylo pokračováno po pětiletém neužívání ochranné známky ve lhůtě 3 měsíců před podáním návrhu, se nepřiblíží, pokud přípravy pro započetí užívání nebo pokračování v užívání nastaly až poté, co se vlastník dozvěděl o tom, že by mohl být podán návrh na zrušení ochranné známky.*

[29] Nejvyšší správní soud v právní větě I. k rozsudku ze dne 3. 11. 2005, čj. 7 A 73/2000-100, č. 785/2006 Sb. NSS, k řízení o výmazu ochranné známky dovodil, že v takovém řízení „nelze přímo prokázat to, co se nestalo či neděje (že známka užívána není); řízení je nutno vést tak, že správní orgán k návrhu majitele napadené známky provede navržené důkazy o tom, že známka užívána byla. Zdaří-li se takový důkaz, je popřena hypotéza normy a známka nebude vymazána. Nezdaří-li se – a nejsou-li tu jiné důkazy správnímu orgánu známe, které by bylo možno provést – nese majitel napadené známky procesní odpovědnost za to, že správní orgán neměl možnost učinit zjištění svědčící pro zachování známky, a známka bude vymazána, ledaže majitel známky její neužívání řádně zdůvodní.“ Přestože se uvedený závěr vztahoval k dnes již zrušenému k § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, lze jej bezesporu vztáhnout i na řízení o zrušení ochranné známky podle § 31 odst. 1 nyní účinného zákona o ochranných známkách. K obdobným závěrům ostatně došel i Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) například v rozsudku ze dne 26. 9. 2013 ve věci C-610/11 P, *Centrotherm Systemtechnik GmbH proti OHIM*, ECLI:EU:C:2013:593. Z uvedeného tedy plyne, že důkazní břemeno ohledně řádného užívání, případně řádného důvodu neužívání ochranné známky během doby pěti let před podáním návrhu na její výmaz nese vlastník ochranné známky.

[30] Nejvyšší správní soud dále připomíná, že zákon o ochranných známkách představuje transpozici evropských směrnic zajišťujících harmonizaci tohoto odvětví v právních rádech členských států Evropské unie; v době rozhodnutí žalovaného se jednalo o směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách (aktuálně pak jde o směrnici Evropského parlamentu a Rady 2015/2436/EU, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách. Pojmy „řádne užívání ochranné známky“ a „řádne důvody pro neužívání ochranné známky“ je tak nutno vykládat v souladu s příslušnou unijní legislativou a zejména judikaturou Soudního dvora (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2007, čj. 3 As 8/2007-83).

III.C.3 K otázce prokázání řádného užívání ochranné známky

[31] V rozsudku ze dne 11. 3. 2003, C-40/01, *Ansul BV proti Ajax Brandbeveiliging BV*, ECLI:EU:C:2003:145, Soudní dvůr vyložil pojem „řádne užívání ochranné známky“ jako užívání v souladu s její hlavní funkcí, kterou je zaručit totožnost původu výrobků nebo služeb, pro které byla zapsána a užívána za účelem vytvoření nebo zachování odbytiště těchto výrobků a služeb, s výjimkou užívání symbolické povahy, jehož jediným účelem je zachování práv z ochranné známky (bod 43. odůvodnění citovaného rozhodnutí).

[32] Nejvyšší správní soud v této souvislosti předně poznamenává, že se neztotožnil se závěrem městského soudu, dle něhož „[z] žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný opřel toto své rozhodnutí pouze o rozsudek SDEU ve věci C-40/01 *Ansul*, odvolával se sice na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 8/2007 – 83, který naopak za rozhodující judikát v inkriminované době považoval rozsudek SDEU ve věci C-416/04 P *Sunrider*, jehož se dovolával rovněž žalobce“.

[33] Rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 5. 2006, C-416/04 P, *The Sunrider Corp. proti OHIM*, ECLI:EU:C:2006:310, totiž, stejně jako dřívější usnesení tohoto soudu ze dne 27. 1. 2004 ve věci C-259/02, *La Mer Technology Inc. proti Laboratoires Goemar SA*, ECLI:EU:C:2004:50, z právních závěrů rozhodnutí ve věci *Ansul* z velké části vycházejí, respektive je citují. Odvolával-li se Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 10. 2007, čj. 3 As 8/2007-83, na rozsudek ve věci *Sunrider*, bylo tomu tak proto, že šlo o rozhodnutí Soudního dvora nejaktuálnější, které však na dřívější judikaturu navazuje, rozvíjí ji, ale rozhodně ji, jak se snad domníval městský soud, žádným způsobem nepřekonává ani nemění. Není proto pravda,

pokračování

že by stěžovatel na projednávanou věc aplikoval nesprávnou judikaturu, jak uvádí v napadeném rozsudku městský soud a tvrdí i žalobce ve svých podáních.

[34] Otázkou tedy zůstává, zda žalobcem předložené důkazy prokazují řádné užívání ochranné známky, jak ve svém rozhodnutí naznačuje městský soud, či nikoli, jak se domnívá stěžovatel.

[35] Nejvyšší správní soud souhlasí se žalobcem i městským soudem v tom ohledu, že posouzení, zda byla ochranná známka řádně užívána, je třeba učinit „na základě všech skutečností a okolností, které jsou způsobilé prokázat její skutečné obchodní využívání v obchodním styku, zvláště užívání, které je v dotyčném hospodářském odvětví považováno za odůvodněné za účelem udržení nebo získání podílu na trhu pro výrobky a služby chráněné ochrannou známkou, druhu těchto výrobků a služeb, znaků trhu, rozsahu a četnosti užívání ochranné známky“ (srov. shora citované rozsudky Soudního dvora ve věci *Ansul*, bod 38., *La Mer Technology*, bod 27., *Sunrider*, bod 70.). Uvedené závěry však městský soud na projednávanou věc nesprávně aplikoval.

[36] Nejvyšší správní soud považuje shodně se Soudním dvorem za řádné užívání ochranné známky její užívání v souladu s její hlavní funkcí; tou je zajistit totožnost výrobků nebo služeb, pro které byla zapsána. Jako základní funkci ochranné známky Soudní dvůr chápe schopnost zaručit spotřebiteli nebo konečnému uživateli totožnost původu výrobku nebo služby tím, že mu umožní bez možnosti záměny odlišit tento výrobek nebo službu od jiných majících odlišný původ (srov. rozsudek Soudního dvora ve věci *Ansul*, bod 36.).

[37] Žalovaný i stěžovatel žalobcem předložené důkazy vyhodnotili tak, že užití ochranné známky jednoznačně vyplývá pouze z plastových pytlů, v nichž bylo zabaleno celkem 75 kg burských oříšků. Městský soud toto zjištění zpochybnil úvahou, podle které nelze jednoznačně vyloučit, že šlo o stejnou dodávku celkem 41 tun oříšků dodaných společností ATOS BOHEMIA, s. r. o., čínskými vývozci. Závěr městského soudu je však třeba korigovat: uvedenou možnost sice skutečně nelze jednoznačně vyloučit, ovšem z důkazního břemene, ležícího v řízení o zrušení ochranné známky na jejím vlastníku, plyne nezbytnost onu spojitost prokázat, a nikoli pouze nevyloučit. K tomu ovšem v řízení před žalovaným nedošlo.

[38] Nejvyšší správní soud proto přisvědčil stěžovatelově námitce, dle níž „nelze v řízení o zrušení ochranné známky z důvodu jejího neužívání při hodnocení důkazů předložených vlastníkem napadené známky spekulovat, že doklady o dodávce zboží společností, která zboží přebaluje do spotřebitelského balení, byl[y] označen[y] napadenou známkou, ani že finální balení, která byla uvedena na trh, známku obsahovala, pokud vlastníké takové důkazy nepředloží.“ Nejvyšší správní soud shodně se stěžovatelem konstatuje, že užití ochranné známky bylo žalobcem prokázáno pouze na šesti plastových pytlích po 12,5 kg burských oříšků, neboť na žádném jiném dokladu předloženém žalobcem není předmětná ochranná známka vyobrazena. Jak přitom připouští i žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti, taková balení nelze považovat za balení určená k prodeji spotřebitelům. Právě zajištění možnosti spotřebitele odlišit zboží pocházející od jednoho producenta od zboží jiného původu je však nutno – jak již shora připomenuto – považovat v souladu s judikaturou Soudního dvora za základní funkci ochranné známky.

[39] Jelikož se tedy žalobci nepodařilo prokázat užití ochranné známky zapsané pro potravinářské výrobky ve formě přístupné spotřebitelům, nelze hovořit o jejím řádném užívání. Žalobce taktéž, ve smyslu shora citované judikatury Soudního dvora, neprokázal takové užívání ochranné známky, které by bylo v rámci daného odvětví možno považovat za odůvodněné za účelem udržení nebo získání podílu na trhu pro výrobky a služby chráněné

ochrannou známkou, druhem těchto výrobků a služeb, znaky trhu, rozsahem a četností užívání ochranné známky.

[40] Právní názor stěžovatele je Nejvyšší správní soud nucen odmítnout jako nesprávný pouze v tom směru, že prý ve vztahu k prokazování řádného užívání ochranné známky lze považovat množství 75 kg burských oříšků za „*množství zcela marginální*“, jak stěžovatel v kasační stížnosti uvádí (pozn. soudu – stěžovatel navíc, pravděpodobně na základě chyby v psaní či počtech, uvádí množství 750 kg). Pokud by totiž bylo prokázáno užití ochranné známky na obalech určených pro konečný prodej v tomto rozsahu, bylo by možno o řádném užívání ochranné známky, se zohledněním dalších okolností případu, uvažovat, neboť například ve věci *Sunrider* bylo za důkaz řádného užívání shledáno šest lahvových štítků, na nichž byla zobrazena předmětná ochranná známka, a čtrnáct faktur a objednávek, z nichž deset bylo z rozhodného období. O takovou situaci se však v projednávané věci nejedná, a proto lze setrvat na závěru, že žalobce řádné užívání ochranné známky neprokázal.

III.C.4 K otázce prokázání řádných důvodů neužívání ochranné známky

[41] Nejvyšší správní soud se dále neztotožnil se závěry městského soudu týkajícími se otázky prokázání řádného důvodu neužívání ochranné známky.

[42] V rozhodnutí ze dne 14. 6. 2007, C-246/05, *Armin Häupl proti Lidl Stiftung & Co. KG*, ECLI:EU:C:2007:340, Soudní dvůr uvedl, že „*pouze překážky s dostatečně přímým vztahem k ochranné známce, které znemožňují její užívání nebo kvůli nimž užívání této ochranné známky ztrácí smysl a které jsou nezávislé na vůli majitele této ochranné známky, mohou být považovány za řádné důvody pro neužívání této ochranné známky*“ (bod 54.). Ve vztahu k čl. 12 odst. 1 směrnice Rady 89/104, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách, jenž obsahově odpovídá čl. 12 odst. 1 směrnice č. 2008/95/ES relevantnímu pro nyní posuzovanou věc, Soudní dvůr zdůraznil, že „*příliš široké pojetí pojmu ‚řádné důvody pro neužívání ochranné známky‘ by šlo proti systematické čl. 12 odst. 1 směrnice. Dosažení cíle uvedeného v tomto bodě odůvodnění by totiž bylo obročeno, kdyby každá i sebemenší překážka, přestože nezávislá na vůli majitele ochranné známky, postačovala k odůvodnění jejího neužívání*“ (bod 51.).

[43] Městský soud na tyto závěry v napadeném rozsudku správně odkázal, ovšem nesprávně je vyložil a aplikoval na nyní projednávaný případ, neboť uvedl, že „*[v] inkriminované věci se tedy nesporně měl žalovaný v duchu jím samotným citovaného rozsudku SDEU ve věci C-246/05 Armin Häupl zabývat otázkou, zda doklady předložené žalobcem neznamenají takovouto ‚sebemenší překážku nezávislou na vůli žalobce‘, která by postačovala k odůvodnění neužívání napadené mezinárodní barevně kombinované ochranné známky č. 60677A ve znění ‚KK‘*“. Takto městským soudem formulovaný požadavek je totiž s právním názorem Soudního dvora v naprostém rozporu.

[44] Obsahem rozsudku ve věci *Armin Häupl* je totiž požadavek, aby důvody ospravedlňující dlouhodobé neužívání ochranné známky a bránící jejímu zrušení onu „*sebemenší překážku*“ naopak nepředstavovaly. Musí se jednat o důvody dostatečně závažné, znemožňující ekonomicky rozumné užívání ochranné známky a mající k ochranné známce přímý vztah. Musí jít rovněž o důvody nezávislé na vůli vlastníka ochranné známky [k tomu srov. bod 54. odůvodnění rozsudku Soudního dvora ve věci *Armin Häupl*; obdobně srov. též čl. 19 odst. 1 Dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (TRIPS)].

[45] Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by skutečnost převodu části podniku obchodní společnosti s majetkovou účastí žalobce na konkurenční společnost takovou překážku představovala. Nelze za ni považovat ani fakt, že tato konkurenční společnost později

pokračování

prostřednictvím členky svého statutárního orgánu získala práva k ochranné známce podobné ochranné známce žalobcově.

[46] Ze správního spisu vyplývá, že dne 31. 7. 2006 byla část podniku společnosti ATOS BOHEMIA, s. r. o., převedena na společnost ALIKA, a. s. V této době však neměl žalobce sám ani prostřednictvím společnosti ATOS BOHEMIA, s. r. o., žádná práva k předmětné ochranné známce, neboť jejím vlastníkem se stal až ke dni 15. 2. 2008 a souhlas tehdejšího vlastníka s jejím užíváním žalobcem byl dle tvrzení žalobce odvolán dne 26. 6. 2006.

[47] Převod podniku sloužícího k balení zboží do formy určené ke konečnému prodeji nemůže v nyní posuzované věci představovat řádný důvod neužívání ochranné známky ve smyslu rozhodnutí *Armin Häupl*, neboť nejde o překážku s dostatečně přímým vztahem k ochranné známce – ze shora uvedeného vyplývá, že sporná ochranná známka nemohla být součástí podniku společnosti ATOS BOHEMIA, s. r. o., již a právě v okamžiku jeho převodu na společnost ALIKA, a. s. Nadto nelze dospět ani k závěru, že by tato „překážka“ byla na vůli žalobce nezávislá. Vzhledem k tomu, že žalobce byl v době převodu částí podniku společnosti ATOS BOHEMIA, s. r. o., jejím společníkem, lze předpokládat, že se podílel na utváření rozhodnutí o převodu, což nezávislost žalobcova jednání na jeho vůli spíše vylučuje. Nejvyšší správní soud na tomto místě připomíná, že břemeno tvrzení i břemeno důkazní leží v daném řízení na žalobci; ten je však ani v uvedené souvislosti neunesl.

[48] Řádný důvod pro neužívání ochranné známky žalobcem nemůže představovat ani existence později zapsané ochranné známky „KK“ ve prospěch členky statutárního orgánu společnosti ALIKA, a. s. Stěžovatel správně zdůraznil, že žalobce tento zápis nijak nenapadl, ačkoli zákon o ochranných známkách i zákon o vymáhání práv z duševního vlastnictví mu poskytují několik právních nástrojů, jak to učinit. Tato pasivita žalobce svědčí spíše o vůli vlastní ochrannou známku dále neužívat než pokusit se zabránit její konkurenční ochranné známce ve známost ať napadením jejího zápisu, či snahou o propagaci vlastního zboží označeného ochrannou známkou.

III.D K námitce, dle níž městský soud aplikoval nesprávnou procesní úpravu

[49] Za mylnou je naopak nutno považovat kasační námitku vytýkající městskému soudu aplikaci nesprávné procesní úpravy při úvaze, zda žalovaný hodnotil správně důkazy jím provedené. Požadavek na hodnocení každého důkazu jednotlivě a všech důkazů ve vzájemných souvislostech sice správní řád z roku 2004 explicitně nezakotvuje, jedná se však o součást obecně platné zásady volného hodnocení důkazů. Uvedená zásada má nyní svůj odraz v § 50 odst. 4 správního řádu, který požaduje, aby správní orgán hodnotil důkazy *podle své úvahy; přitom pečlivě přiblíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*

IV.

Závěr a náklady řízení

[50] V souladu s výše uvedeným Nejvyšší správní soud považuje kasační stížnost za důvodnou, pročez napadený rozsudek krajského soudu dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení je krajský soud právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[51] Dle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne městský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. září 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu